

somheder, vil disse nye Bestemmelser i Betragtning af den Adgang, der ved Lovforslagets § 2 gives til at tilstede Undtagelser, dog for en stor Del kun virke som en Lovfæstelse af den her i Landet allerede raadende Tilstand.

Med Hensyn til de enkelte Bestemmelser bemærkes:

Til § 1.

Medens Fabriklovens § 26 angaar baade Søndage og Folkekirkens andre Helligdage, har man kun ladet Forbudet i Lovforslagets § 1, 1ste Stykke, gælde Søndage, idet man ikke har villet gaa videre, end en Tilslutning til Konventionen kræver. Ud tra samme Hensyn gælder Forbudet kun Virksomhedens Lønarbejdere, saaledes at det ikke er udelukket, at Virksomhedens Indehaver selv arbejder om Søndagen, hvor det i øvrigt er muligt.

For *Bagerier* maa man formentlig lade det have sit Forblivende ved Bestemmelsen i den for kun 2 Aar siden reviderede Bagerilov af 9. Juni 1920 § 7, hvorefter der skal tilstaa enhver Arbejder, der beskæftiges i de af Loven omfattede Virksomheder, en samlet Arbejdsfrihed af mindst 24 Timer, hvilken Bestemmelse vil kunne forenes med Konventionens Art. 4. — Endvidere vil det — navnlig af Hensyn til de store Vanskeligheder ved en effektiv Kontrol — formentlig være rigtigst at undtage Virksomheder, hvori kun Medlemmer af samme Familie beskæftiges, jfr. Konventionens Art. 3 og tilsvarende Bestemmelser i en Række andre Konventioner.

I Konventionens Art. 1 er foretaget en Opregning af de Virksomhedsarter, der omfattes af Konventionen. Denne Opregning har man ikke anset det for praktisk at optage i Lovforslaget; i Tvivlstilfælde vil den imidlertid være vejledende. Endvidere bemærkes, at Bestemmelserne gælder saavel offentlige som private Virksomheder, jfr. Konventionens Art. 2.

Til § 2.

Bestemmelsen i denne Paragrafs 1ste Stykke svarer til Konventionens Art. 4. I mange Tilfælde maa Forholdet antages at blive det, at de omhandlede Undtagelsesbestemmelser fastsættes af Indenrigsministeren efter derom fremkommen Begæring fra vedkommende Virksomheders (Organisationers) Side, men Indenrigsministeren vil ogsaa selv kunne tage Initiativet til, at Undtagelser fastsættes, hvilket formentlig navnlig vil blive Tilfældet straks ved Lovens Ikrafttræden, idet der er en Del Tilfælde, hvor der ikke vil være Grund til at afvente Andragende fra de paagældende, idet *Samfundshensyn* gør det paakrævet, at Undtagelse gøres, saasom hvor det gælder om Befolkningens Forsyning med daglige Livsfornødenheder eller med de særlige Fornødenheder, som hører Søndagene til, i hvilken Henseende Undtagelse maa gøres ikke mindst for adskillige Transportvirksomheders Vedkommende. Det maa forudses, at Undtagelserne for nogle Virksomheders Vedkommende — f. Eks. visse Arter af Transport — vil kunne blive saa mange, at Hovedreglen i § 1 derved praktisk talt ophæves for det paagældende Omraades Vedkommende; Konventionens og Lovens Betydning i disse Tilfælde maa da ses deri, at det fastslaas som Princip (Konventionens Art. 5 og Lovforslagets § 3), at der saa vidt muligt skal tilstaa den Hviletid som Erstatning.

Undtagelsers Fastsættelse kræver i Overensstemmelse med Konventionen forudgaaende Forhandling med vedkommende Arbejdsgiver- og Arbejderorganisationer. Man har endvidere ment, at det ogsaa for de Haandværks- og Industrivirksomheder, der ikke henhører under Fabriklovens Kap. IV, vil være hensigtsmæssigt, at alle Spørgsmaal om Fastsættelse af Undtagelsesbestemmelser passerer Arbejdsraadet, jfr. Fabriklovens § 26, samt at Socialraadet afgiver Indstilling til Indenrigsministeren i Dispensationssager vedrørende Transportvirksomheder.

For de under Fabrikloven hørende Virksomheder har det sit Forblivende ved den Adgang som Indenrigsministeren ifølge Fabriklovens § 26 a., b. og c. har til at gøre Undtagelser i en Række Tilfælde, kun er der i Henhold til Konventionen i nærværende Lovforslag tilføjet en Bestemmelse om, at der ogsaa i disse Tilfælde skal forhandles med vedkommende Arbejdsgiver- og Arbejderorganisationer.

Til § 3.

Ifølge Konventionens Art. 5 skal der, hvor Undtagelse fastsættes, saa vidt muligt gives Bestemmelser, der sikrer, at der ydes anden Hviletid som Erstatning for den ved Undtagelsen tabte Hviletid. I Overensstemmelse hermed er Lovforslagets § 3 formuleret, idet Konventionens Udtryk »saavidt muligt« nærmere er formet saaledes: »hvor han